У тому селі дзвіниця, як вежа у Пізі,
кланяється дрантивою головою могилам.
Яким дивом стоїть вона, чи не ниткою бабиліта,
срібною павутиною віри затрималася?

Вдячні громадяни о. Павлові Людковичу,
єромонахові Сильвестрові — книгодрукарям (1618–1620),
також вдячні їм миші, що вивчили кирилицю
і зуби позолотили оправою апостола.

Роздає тепер думне село свої візитівки:
кому кленове листя, а мені бляшану ікону.
Благословляю всемоцну ржу за її милосердя —
залишила, немов сльозу, Маріїне синє око.